POZORIŠTE SESTRINSKE LJUBAVI I FINANSIJSKOG USPEHA DŽO I STEFANI

Žaklin Reingold

Prevod
Stefan Džeparoski

Dramatrizacija:
Aleksandar Novaković

Nezavisna pozorišna scena MKC SISTEM

Beograd, 2005

Likovi:
Stefani, bubašvaba. Pametna i osećajna.
Džo, njena sestra. Takođe bubašvaba.Ne toliko pametna i ne toliko osećajna.
Mesto-jedno off-off -pozorište
Vreme-svaki trenutak
NAPOMENA: Pozorište i reference iz komada bi trebalo da se prilagode mestu i vremenu u kojem se igra.Likovi su ženski ,muški ili kombinovano, male korekcije su u pitanju.

(Mrak. Pozorište, puno smeća, kesica, papirnih maramica, prilično zaspušteno. Nakašljavanje publike, šuškanje garderobe, off. U niskom startu, sitno hodajući (sitan hod i bubasto ponašanje je ono što prati aktere tokom cele predstave) utrčavaju Stefani & Džo. Zavlače se među publiku, zauzmaju mesta između sedišta i šćućure se tu)

S&dŽ: Pššš, tiše! Sad će predstava!

S: Šššššš, kako mislite da pratimo predstavu ako se samo vrpoljite? Mislite da bubašvabe ne vole pozorište?

(Sve se utiša. Mir. Mlak aplauz)

MUŠKI GLAS: Svaki dan kad se probudim čini mi se da je prvi. Kao da pre toga nisam postojao. Svet je sve prljaviji, samo se život reciklira.

ŽENSKI GLAS: Dragi, upali televizor. Sad će »Amor de la vida«.

MUŠKI GLAS: Kad pogledam u ličnu kartu ja svaki put iznova otkrijem da imam trideset godina. Kad tražim poreske račune, koji kažu da ja zarađujem, ja nađem naš venčani list i otkrijem da sam oženjen. To je sve što govori da postojim: papiri. Zar je to sve?

ŽENSKI GLAS: Dragi, hoćeš li mi dati taj daljinski upravljač ili nećeš?

MUŠKI GLAS: Uzmi ga sama. Biraj smeće i budi slobodna.

ŽENSKI GLAS: Da znaš i da hoću! Ako je to i smeće onda je barem to moje smeće!

(Zvuk sirene za nuklearnu opasnost, vrisak Ženskog glasa, snažna detonacija, jeka, požar koji se brzo širi, uzvici prestravljenih ljudi. Džoi pada na leđa I mlatara bespomoćno nožicama u vazduhu. Stef pobegne u drugi kraj prostorije. Eksplozije, jedna za drugom a onda mir. Samo cvrčanje, kao

drvo koje dogoreva, kao fitilj na bombi I ono prati celu predstavu kao zvučna slika)

(Džoino mlataranje nožicama prestaje, nožice su joj ukočene u vazduhu. Pauza)
S: Vau! Šta to bi?
DŽ: Ne znam.
S: Jesi li ok? Džo?
DŽ: Ne znam. Ti?
S: Ne znam. Gde si ti?
DŽ: Ne znam.
S: Možeš li da vidiš?
DŽ: Ne baš.
(S. se polako približava, oklevajući)
S: Ni ja. Baš je bilo…blještavo.
DŽ: Aha.
S: I glasno.
DŽ: Ne seri.
S: Ovog nije bilo u sinoćnoj. Mora da je novo, a?
DŽ: Pretpostavljam.
S:Možda neka improvizacija, umetnička sloboda i tako to mada ja ne vidim kako to ima nekog smisla.
DŽ: Ni ja ne vidim neki smisao,.
S: Mislim dramaturški, znaš. Osećam se zgaženo kao bubašvaba.
DŽ: Ti i jesi bubašvaba!
S: Znam ,sestro, ja to u prenesenom značenju.
DŽ: Stefani?
S: Da?
DŽ: Spasavaj me, bre!
S: Ok si?
DŽ: Pa, na leđima sam. Šta misliš?!
S: Ok, dolazim, dolazim. Sanmo nastavi da pričaš.
DŽ: Tri moje noge su zaglavljene ispod druge i četvrte i prekidaju mi jebenu cirkulaciju.
(S. pomaže Dž. Da ustane. Primećuje čačkalice ispod sebe-Dž.)
DŽ: Šta je ta stvar?
S: Čačkalica. Jesi OK?
DŽ: Da.Mislim. Valjda.
(Proveravaju kao, da se pretresaju, deo po deo tela)

S: Antena.
DŽ(Proverava): U redu.
S: Noge?
DŽ: Sve su tu.
S: Oklop?
DŽ: U jednom komadu.
S: Ovo je bilo za dlaku.
DŽ: Naravno da je bilo. Hej,spasla si mi život, Stef!
S: Eh, a čemu sestre služe?
(Sestrinski se zagrle.Ustaju, razgledaju okolo, a onda se popnu na pozornicu)
S: Vau.
(S. šeta okolo i profesionalno razgleda, kao iskusan reditelj)
S: (Za sebe) Vrlo realistično, vrlo precizno. Razbija četvrti zid.
DŽ: Šta?
STIVI: Ništa.
DŽ: Uh! Prokletstvo.
DŽ(PRIMEĆUJUĆI OKOLINU):Vau! Koji nered!
S: Impresivno, a?Kreativni nered!
(Dž. Počne da trčkara okolo, po publici, zadiže noge ljudima, gleda ispod sedišta, cunja tuda –svuda te to radi tokom ovog dijaloga)
DŽ: Uh,oh, ah…
S: Šta?
DŽOI: Gde su one braon gomilice? Sakupljala sam ih nedelju dana.
S: Uh, oh…
DŽ: Šta je sad!?
(Dž. prilazi, zabrinuto.S. daje znak da stane i Dž. stoji. Pauza)
S: Šta čuješ?
DŽ: Ništa.
STIV: Ovo je početak drugog čina kad na kraju scene muž I žena demoliraju stan. Jel se sećaš toga?
DŽ: Ne baš.
(Dž. nastavi da cunja okolo)
S:Bolje da pogledamo.
DŽ: Ja ostajem ovde.
(Dž.okreće leđa ali je S. zgrabi i okrene prema publici. Na licima im je užas.Oni bgledaju u publiku.Duga pauza)
S: Glumci. Oni su-svi-nestali.
«Duše mi, da ima što gore od smrti
na tu bi kaznu bili osuđeni!«
DŽ: U pravu si. A šta je ovaj ljudski tost?

(Dž.pokazuje na publiku)
STIV: Publika.
DŽ: Izgorela kao čips.
ST: Homosapienski čips.«Prinčevi, to je delo politike!«
KRITIČAR(Off,,mrmlja): Uuuuuuhhhhhh.
(S. & Dž. se prepadnu,zagrle jedno drugo)
DŽOI: Osim njega.
STIV: Kritičar.
(Puste jedno drugo. Kritičar jekne ponovo. Ponovo se zgrabe. Kritičar zaurla pa utihne. Primaknu se malo napred, za par koraka)
DŽ: Boli ga, ali je živ. Šta da radimo?
S: Neka plati.
DŽ: Nešto se stvarno dogodilo,a?
S:_ Džoi, sećaš se one priče koju nam je Deda pričao pred spavanje, o ljudima I atomskoj bombi I kako ćemo mi jedini preživeti?
DŽ: Uh, ne.
S: Jeli smo keks I mleko dok nam je to pričao.
DŽ: Sećam se.
S: Pa, mislim da je istinita.
DŽ:Misliš?
S: Razmisli.
(Imitira pad atomske bombe, eksploziju sa sve pečurkom)
ST: Kaboom.
DŽ: Misliš?
S: Kraj ljudske rase.
DŽ: Misliš?
S: Kraj svih rasa.
DŽ: Misliš?
S: Osim nas.
DŽ: Misliš?
S: Svet je naš!
(Dž. zgrabi S. za kukove i počnu da igraju trapavu »kongu«)
S&Dž: Svet je, svet, na-š, svet je svet je na-š, svet je,svet je na-š!!!
(Odjednom Džo prekine I one padnu, ovaj put S. na leđa. Dž.joj pomaže da ustane)
Dž: Hopa! Sad smo jedan-jedan!
S: Pa, da, čemu sestre služe?
Dž: Šta sam ono htela da kažem?
(S. otresa prašinu a Dž.,setivši se, i zgrabi S. za ramena)
DŽ: Čekaj, neće pauze između činova, pušenje, ve-ce i tako to?

S: Pretpostavljam da neće.
(DŽ.se prene kao se seti nečega, počne da se oblizuje i baci u pretragu te priča s njom dok tumara)
S. : Šta to radiš?
DŽ.: Ma , ništa. Pitam se samo šta se dogodilo sa svim onim grickalicama.
S: Kako možeš da misliš sad na to?
DŽ: Pa moramo nešto da jedemo.
S: Da. Valjda.
DŽ(Tumarajući, na melodiju »This land is my land«): Ova zemlja je moja zemlja. Ova zemlja je moja zemlja Ova zemlja je moja zemlja. Ova zemlja je moja zemlja Ova zemlja je moja zemlja (pa promeni melodiju) Volimo te, otadžbino naša, sa nama si sigurna,sa nama si bezbedna!
S: Molim te, prestani!
(Dž.stane, zapanjena)
DŽ: jel pevam falš?
S: Da, ne,možda. Džo, zbog čega si tako srećna? Osim zbog patnji i ultimativne smrti kritičara, ne vidim drugi razlog za radost.
(Kritičar slabo ječi)
S: Dobro, skoro ultimativne smrti kritičara.
(Džo joj daje znak da obrati pažnju, zgrabi neku stolicu-to joj je govornica i zauzme pozu političara koji drži govor)
DŽ: Nema više ljudi, jel tako?
S: Dobro.
DŽ: To znači nema više RAIDA, jel tako?
S: Dobro.
DŽ: I nema više lepljivih traka.
S: Dobro.
DŽ: Nema više borne kiseline pomešane sa šećerom.
S: Dobro.
DŽ: Nema više trči spasavaj se ide par velikih cipela, jel tako?!
S: Dobro.
DŽ: Pa zar ne bi trebalo da proslavimo?! Mislim, mi smo preuzeli svet, jel tako?!
S: Dobro.
DŽ: Pa zar nije to ono što smo oduvek želeli? Stef, Stef?. Pa pa neprofitno, zdravo krupna lovo! Jel tako? Pomisli sanmo na mogućnosti. Pomisli na eksploziju populacije. To je neverovatno. Možemo da pretvorimo ovo mesto u prvi hotel za bubašvabe. »Gde se bube prijavljuju, a onda se i odjavljuju«.
S: Džo
DŽ: Stef.

S: Ti ne razmišljaš o tome da-
DŽ: O čemu?
(S.sklanja »govornicu)
DŽ: O čemu?
S: Ti ne razmišljaš o tome da nema pozorišta.
DŽ: Naravno da razmišljam.
S: Ostala sam bez teksta.
DŽ: To je u redu.
(Dž. krene da uzme stolicu, S. je zaustavi)
S.: Stani za sekund. Ovo je pozorište.
DŽ: Ne, ovo je bilo pozorište.
S: Džo.
DŽ: Stef.
S: Imam nešto da ti kažem.
DŽ: Da?
S: Ovo nikad nikome nisam rekla.
DŽ: Da?
S: Sada mi se čini da je pravi trenutak. Mislim s obzirom šta se sve dogodilo.
DŽ: Da.
S: Znam da smo sestre i da…pa dobro, da sam drugačiji.
DŽ:Misliš-?
S: Ja nisam kao ostatak porodice. U stvari, ja nisam ni kao ostatak vrste.
DŽ: Ti nisi?
ST: Ja sam-
DŽ: Šta?
S: Pa-
DŽ: Šta?
S: VOLIM NEPROFITNO POZORIŠTE.
DŽ: Šta?
S: Ja volim ovo pozorište.
(S. potapše zidove, pokaže prema publici)
S: Zato smo i bili ovde toliko dugo.
DŽ: Ja sam mislila da je to bilo zbog braon kuglica i čokoladnih kolačića.
kako Zar mi ti nisi rekla da oni nemaju para da plate nekoga da sve ovo počisti I da je to idealno mesto za nas?
S:Nije bilo to u pitanju
DŽ: A šta je?
S: Udahni!
(Dž. gadljivo udahne).

S: To je miris zelene sobe, i zadah u garderobi, prašina na tekstovima u kancelariji literarnog menadžera, pokvareni er kondišn, mlada beznadežna lica statista, suze dramskih pisaca.
S I DŽ(deklamativno): Pogotovo onih koje su postavili.
S. Sećaš se onog, malog, mršavog,sa nosom kao nož za burek (cmizdravo): »To tako niej bilo u tekstu, to tako nije bilo u tekstu, buaaaa!«
(Džo se smeje)
DŽ: U, to je bilo dobro.
S: A konstantni počeci i zahtevi za pronalaženjem novca?
(DŽ. imitira direktora kako okreće telefon i snishodljivim tonom se obraća)
DŽ: dobar dan, ovde direktor Ušćumlić, fale nam zavese pa ako biste mogli…
S: Eto, vidiš! A tiranija umetničkog dirketora-kako ga svi mrze i kako mu svi ljube dupe u isto vreme?
(S. zauzme pozu koja se cepa u dve šlihtarsku I govor »a parte«)
S: Da, gospodine umetnički direktore, hahaha, to ste dobro primetili, poradićemo na tome da, tako je (a parte) duvaj ga, skote (šliht) A ona vaša ideja, to nije viđeno od Brehta (a parte) kad bi on znao za Brehta! (šliht) Ja sam uvek bio na vašoj strani,dadada, to je taj koncept!(a parte) ovo ne bi prošlo ni u domu kulture u Sumrakovcu!
(Dž.tapše)
S: Hvala, hvala! Naravno, tu su i probe, izvođenja, sastanci, prijemi, kokteli….
Dž: Uh, jednom mi je kap klekovače pala na glavu. Treznila sam se nedelju dana. Ludilo!
S: Pa specijalna premijera za sponzore i članove upravnog odbora.
DŽ: Kolači sa sirom.Mmmmm! Jesi li sigurna da nisi videla one braon gomilice što sam ih pravila…
S: Nedelju dana. Ne.
DŽ: Ti voliš baš sve u pozorištu
S: Ne sve.Jedina stvar koju mrzim je naravno kritičar.
DŽ: Ja volim kritičara, on nikada ne podiže omote od bombona.
S: (Kreće se teško, gunđa, ,teška,ogavna osoba) »Naše pozorište je u krizi, ništa ne valja, sve je to već viđeno, da mene neko pita pozorište treba operisati od glumaca, reditelja i pisaca!«Aha, fin je, nema šta! A ja sam se rodila u kamionu.
DŽ: Šta si ti?
STIV: Dobro, metaforično. U stvari, mi smo rođeni iza frižidera u fabulozno ukusnoj prljavoj kancelariji studiju umetničkog direktora. I istog dana kada

je on ubio našu majku i oca, on nam je nesvesno da novi dom donoseći nas ovde u svojoj kutiji za užinu.
DŽ: Tada su stvari bile drugačije.
S: Da. Komadi su bili zahtevni, publika je bila ulickana, karte su bile jeftine, I kritičari su bili toliko zbunjeni entuzijazmom, bili su uljudni.
DŽ: A sada se vremenom sve promenilo.Dobro? Nema svrhe živeti u prošlosti. Ja sam uvek želeo da budem preduzimač. Da uđem u svet pravih nekretnina. Mogli bi da smislimo neko partnerstvo. Imam gomilu ideja. Klubovi zdravlja, krstareći brodovi, kafe barovi. Svi bi bili tamni i, puni hrane.
S: Džo.
DŽ: Stefani.
S: Zar me ne slušaš?
Dž: A ti mene? Mislim, koliko je večeras ljudi bilo u publici?
(Čekaj da vidimo. S. broji publiku)
S: Četvoro. Reditelj, pisac,umetnički direktor i mama pisca.
DŽ: To nije publika. To je jedan automobil.
KRITIČAR (off,mrmlja)
S: I kritičar. Petoro, ako se kritičari ne računaju u ljude.
DŽ: Pogledaj, koliko su dugovali?
ST: Mnogo.
DŽ: Koliko puta su se svađali među sobom?
S: Mnogo.
DŽ: Koliko često su bili predmet izrugivanja u njihovom društvu?
S: Često.
DŽ: Koliko očajnički su se glumci trudili da napuste pozorište tražeći posao na filmu?
S: Često.
D: Pa?
S: Pa, šta sa svim poslom koji su oni uradili. Predstava Metamorfoze? Plakala sam svaku noć.
DŽ: Ne sećam se.
(S.imitira nekoga ko pije čaj)
Dž: Domaći film, strani? Koliko reči?
ST: Ma, ne! To je ona predstava gde služe čaj sa medom u drugom činu.
DŽOI: Ah,da.
STIV: Pomisli samo na njihovu posvećenost ne-komercijali i multikulturalizmu. Sve ono što su radili sa ometenima, sa netalentovanim, kriminalno nenormalnim. Njihova posvećenost nasuprot konstantnom neuspehu.

DŽ: Stefani, ovo mesto je bilo ko da je bačena bomba mnogo pre nego što su je bacili večeras. Ja možda nisam genije, ali znam šta znam,ovo nije ni vreme ni mesto za pozorište.Sve što treba da uradiš je da pogledaš preko gomile ili u lice tipa koji vodi ovo mesto. Srce mu je slomljeno i ogorčen je.
ST: Posvetio je svoj život ovome.
DŽ: Tačno. I mi smo preživeli a on nije. Šta god da nam daju mi preživimo: otorovi,sterilizacija, DDT, samo reci, sve smo pobedili, ne izdrkavajući se jedni na druge u ime pozorišta. Ovo mesto? Na skali evolucije, preživelo je možda sekund. Ili manje.
S. : Ali baš zato bi mi radili bolje.
DŽ: Stef, mi pričamo o opstanku najjačih, ne o opstanku umetnika! Odgovor je: nema šanse i, nema šansone!
(Stiv počinje da plače)
Dž: Daj, ne cmizdri. Pogledaj, možda bioskop. OK? Mogli bi da ovo mesto napravimo sa 70-80 mesta i nazovemo ga Bubaplex. Ili porno bisokop, jel važi?
(Džo pevuši neki diskać te počinje da izvodi neki ples koji podseća na muške striptizere)
DŽ: Pornobuborama, 24 sata dnevno! Prelepi mladi nabildovani bubašvaboni na sceni koji pokazuju svoje antene a ispod uskih tangica im vire enormni oplodni otvori!A?!
S: Ti ne shvataš, bez ovoga moj život nema smisla.
DŽ: Ajde, mislim…
S: Zbog ovoga sam ja preživela!?Zbog Pornobuborame?
DŽ: Ne budi tako dramatična!
S: Idem da se ubijem na dimnoj mašini.
DŽ: Stiv.
S: Idem. To je pravi kraj za mene. Izgorela sa drugim pozorišnicima. Ako ovo pozorište preživi neću ni ja. A možda se i obesim.
Dž: Nećeš valjda!«
S: »Onda sam svoj vrat gajila lep kraj!«
(Krene pa stane)
S: I ne zaboravi ko te je danas spasio.
(Ona otrči. Jeca i plače. Jeca i plače)
DŽ: Ok.
S(Otrči nazad,kao da se premotava): Da?
DŽ: Ok, ok.
S: Da!!!Pazi sad!
(Otrčava sa scene)
DŽ: gde ćeš sad?

(S se vraća sa hrpom hartije)
DŽ: Šta je to?
S: Predstavljam ti Šekspirovog »Tita Andronika«.
DŽ: Nije mi poznato.
S.:Ko? Komad ili Šekspir? Šalim se, nemoj da se duriš! Pazi, priča je o rimskom vojskovođi koji je žrtvovao 21 sina državi a koja mu je vratila tako što je ubila još dvojicu.
DŽ: Malo morbidno.
S: Džo, ljudi su žrtvovali svoju decu i šta im se dogodilo? Puf!Shvataš? Mi ćemo ovo igrati da nikad ne bi doživeli njihovu sudbinu.
DŽ: Super! Reci mi nešto iz predstave. Samo poentu,kratko!

S: «I zatim državu uredimo tako
Da je više ne zadesi zlo ovako!«

!
(S. razrolava plan)
S: vidi, ovo je scena, tu su otvori, oni mogu biti i jama, i grobnice i šta god hoćeš, možda mesta za senatore…Evo, ovde ulaze ,ono kad dovode Gote, to ti je gore…
DŽ: Simbolično. Lepo. U stvari, super! O, Bože, sve ove godine mislio sam da si samo obična buba. Ko bi mogao reći?
S: Nećeš zažaliti.
DŽ: To ćemo da vidimo. Pa, šta sad, mislim pogledaj ovo mesto, kako ćemo ga voditi, srediti?
S: Dobro, dobro…koliko dece imaš?
DŽ: Ne znam, nekoliko stotina, ti?
S: Isto.
DŽ: Pa?
S: Stažisti!Vojska, Goti, legionari, Senat, znaš li koliko nam treba?
DŽ: Dobro.Ali da moj 35. sin igra tog Tita.
S: Andronika!
DŽ: Dobro, igraće i Tita i Andronika.
S: A moj 47. sin?
DŽ: U,taj je blesav ko struja!
S: Pa baš zato!Tit Andronik poludi.
DŽ: E, moj 35.sin to neće igrati. Ima li tu nekih normalnih likova?
S: Naći će se.
DŽ: Ovo je čist nepotizam.
S: Aha.

(Smeju se i grle)
S: Ali moj prvi posao kao umetničke direktorke je da imenujem pozorište. Šta misliš?
DŽ: Ne znam. Šta misliš na Bubodrp?
S: Hmmm.Izgori pa ga obnavljamo sto godina. Loša karma!
DŽ: Pozorište na Bubašvabazijama?
S: Ista priča.
DŽ: Srpsko bubovno pozorište?
S: Isuviše staromodno.
DŽ:Nezavisna pozorišna scena BKC Sistem?
S: Predugo.
DŽ: Kult bube?
S: Suviše psihotično.
DŽ: BUBEF?
S: Niko neće doći.
D: Gole Bube?
S: Ti se šališ!
DŽ: Bilo bi dobro zezanje.
(S. prodrma njenu glavu)
dž: Bubuško Radović? Boško Buba?
S: Hmmm. Ne zvuči baš nekako.
DŽ: Pa, ne znam više.
S: Šta kažeš na Džoino pozorište?
DŽ: Hmmmm. Šta kažeš na pozorište Džo i Stef?
S: Šta kažeš na Pozorište sestrinske ljubavi Džo i Stefani?
DŽ: I finansijskog uspeha. Hej, pa to mi se sviđa.
S: I meni.
KRITIČAR(Off, mrmlja)
DŽ: Šta je to?
ST: O Bože.
DŽ: O ne!
S: To je.
DŽ: Kritičar!
(Kritičar, off, proizvodi nemoguće zvuke)
DŽ: šta kaže?
ST: Zahvaljuje se Bogu na bombi (još zvukova od kritičara) jer su reditelj i pisac dobili što su zaslužili. (Zvuk kritičara) i da će on sam voditi ovo mesto i raditi njegove omiljene komade kao što je Priča o Alergičnoj ženi i Upali (zvuci kritičara) i bilo što režirano od strane nekog ko se zove Skot.
D I S(vrište od užasa): Ahhhhhhh!

DŽOI: On ide u našem pravcu. Bolje da bežimo.
S: Ja ne bežim. Ovo je naš dom. Može samo preko mene mrtvog.
DŽ: ovo nije vreme za idealizam.
ST: Za neke stvari jednostavno moraš da se izboriš.
DŽ: O,sestro…
S: Džoi, on nije samo kritičar.
DŽ: Nije?
S: Ne, on predstavlja sve negativne sile koje se trude da nas poraze, oduzmu nam našu kreativnu spontanost, I učine da se osećamo beznadežno I usamljeno. On je buba u srednjoj školi koja ismeva način na koji koračaš, političar koji je izabran zahvaljujući mržnji I strahu, propalica koja ti je ukrala sladoled. Hajde, ovo je prvi dan našeg novog sveta, šansa koja neće doći ponovo. Stoj mirno i budi pribrana.On je možda veliki ali mi imamo pravdu nasuprot njegove sile. Mi smo sestre po umetnosti.
DŽOI: Ovo je mala kokica, jel tako?
S: To je iz poslednje Božićne predstave,užasdan tekst, ali delovao je prikladno, I tip nije dobio loše kritike, najgora stvar koju su uradili za celu godinu.
DŽ: Evo ga dolazi.
STI: Džo, jesi li sa mnom?
DŽ: Uh.
S: Mi smo sve preživeli, baš kao što si rekao.
DŽ: Da, ali…
S: Ovo je naše pozorište, ne njegovo!
DŽ: Ne izgleda baš tako.
S: Ako mi ne zauzmemo stav protiv kritike,ko će?
DŽ: MI smo jedini preostali.
S: Dakle, sa mnom si u ovome, Džo?
DŽ: Sa tobom sam,Stefani.
(Stiv naoruža sebe čačkalicom)
S: Dobro onda. Na mesta. »Ko mre za vrlinu taj živi u slavi!«
(Oni se okreću ka sceni)

KRAJ